

Editor: Călin Vlasie

Corecțuri: Mihók Tamás, Șárki

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Design copertă: Ionuț Brostianu

Respe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARB, IOAN

Imnul frumoasei Olivetti / Ioan Barb. - București :

Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3271-9

821.135.1

Ioan Barb

Imnul frumoasei Olivetti

Grupul editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Cuprins

moartea pe capete / 5
cutia cu efecte / 6
înnul frumoasei olivetti / 7
conspirăția / 8
dincolo de linie / 10
când voi pleca / 11
agonia neoanelor / 12
fiorduri / 13
strada cu niciunde / 14
era noapte / 15
cea singură / 16
iluminare / 17
motiv interior / 18
casa numită speranță / 19
locul de unde se va trage / 20
captivitate / 21
întâlnirea / 22
comanda la purtător / 23
casa iernii / 24
zidurile mării / 25
reversul medaliei / 26
samson din vis / 27
efectul scorpion / 29
în căutarea eului pierdut / 30
locul în care nimeni nu știe nimic / 31
poate nu s-a întâmplat nimic / 32
forever / 34
argument inutil / 36
mic tratat despre ofertă / 37
o altă poveste de dragoste / 38
fata din geamantan / 39
gara de suflete / 41
dimineată în apartament / 42
liniștea / 43

moartea pe capete

era prea mult să mă gândesc la tine

se murea pe capete

de singurătate

cum să-ți explic era nevoie de gropari

găseam cadavre peste tot

cercetam multimile înghețate

conștient că nu umblăm toți pe același drum

și Dumnezeu s-a săturat să ne mai găsească un sens

să ne mai descopere un ideal printre gânduri

ne ridicam spre cer în sir indian

purtam câte un balon negru în mâna

vântul era mai ușor decât un balon

în care era ambalat trecutul

în orașul nostru nimeni nu auzise de eternitate

după fiecare moarte pluteam între două lumi

așteptând să fim preluăți de o echipă de intervenție

în derivă pluteam noi cei care nu știam ce-i frica

nici nu am aflat că suntem morți

însă toți ne cercetau cu atenție și spuneau

cu importanță că nu era o moarte obișnuită

moartea de singurătate se petrecea în sine

fără preludiu și fără prejudecăți

într-o nebunie generală

toți alergau la revelion

și nu mai venea nimeni să ne ceară trupurile înapoi

mă uitam printr-o gaură
în cutia veche de pantofi
pentru pitici
nimici nu mai dosise nimic
de multă vreme
vedeam doar floarea unei dimineti
uscată în ierbar
pendulând în mintea mea
atârnăm de bretelele împletite
între umbrele gândurilor
ancorau viitorul între două abisuri
dorința –
un derdeluș
pe care patinam spre prezent
se ridică un abur peste venele
descusute din carne
ne învăluia
noi ne dăruiam
cuvinte de alintare
auzeam încă aripile nașterii
care băteau băteau

imnul frumoasei olivetti

azi îmi par desuete primele noastre zile împreună
în alb și negru
înrămate în minte printre alte nimicuri
poate nici nu am fost noi
ci doar zilele vechi făcând planton
lângă mașina de scris olivetti
conspiram împreună
opt ore pe zi fără pauză de masă
rătăciți prin aerul rarefiat
contemplând cele mai lungi poeme
dizolvate în paharul cu votcă
silabele intrupându-se
sub timpul umbrit de filigran
lumina lui mată alintând
ideile sub fardul literelor de plumb
tăcănitul zilelor fără sir
pe pagini îngăbenite

îngerul de carton contemplându-ne

iarna lenevea amețită de vinul nou

aburea deasupra viilor

pe străzi apăruseră patrule

militieni și voluntari ai gărzilor patriotic

le atârnau la umăr pistoale kalașnikov

sub privirile lor incolore fumegam

mucuri de țigară risipite în piața roșie

ne semnalizam cu câte un surâs

când treceam unii pe lângă alții

elevatoarele dimineții aspirau praful deceptiilor

chiar dacă zâmbetul hâd al orașului

ascundea carii

se auzea cum rodeau acel prezent

căutam printre tufe de iasomie

câteva urme umane

așteptam clipa când pe cerul de sulf

se ridică un nou soare roșu

mi-e teamă și azi după atâția ani

de fotografiile în alb și negru

cu bărbați înarmați până-n dinți

de ochii lor care nu știu să mângâie

pândind încă de sub caschetele sobre

un semn dinspre popota mobilă

de atunci

mă trezesc întotdeauna cu teamă

mirat că sunt în fiecare dimineață alt copil

învăț primii pași

și mă revolt gângurind

silabisesc îngerelul recrutului

da-ti-mi și mi-e pis-toa-le ka-laș-ni-kov

să îm-pușc tre-mu-rul se-rii

sub ce-rul îm-băl-să-mat

ka-laș-ni-kov ka-laș-ni-kov

intră în mintea mea
îmi despică scăfărlia
un bostan care cedează greu
rămâne doar o crăpătură
își vâră capul un vrej
scrutează atent și constată că e bine afară
se strecoară cu grijă și se agață de trecut
se cățără pe el
mă privește de sus
alerg dincolo de linia ferată
încă mai trece un tren întârziat
acarul e foarte bătrân i-au întepenit și lui gândurile
abia își poate ridica mâinile cu felinarul aproape stins
semnalizând trecerea acceleratului de 20 de 30 de 50 de ani
dar nu-și dezlipește degetele de pe felinarul afumat
cu ultimele puteri
se apropie târșindu-și picioarele
se uită prin crăpătura din scăfărlia mea
își strecoară înăuntru capul trunchiul
intră de tot în capul meu și se aşază pe mintea mea
o canapea extensibilă
se face mic mic cât un prunc și adoarme
visează un felinar pâlpâind dincolo de linie
căsuțe albe tremură întinse pe o colină
par niște poșete din mușama albă
decupată de pe bancheta orizontului
care ne trece prin ochi devreme
întotdeauna devreme
opreste la semnal dincolo de linie
așteaptă
intră în gară dimineața

când voi pleca

nu mai striga după ajutor
tu știi prea bine că ești singur în pielea ta
uneori îmi ies și mie broboane de sudoare prin gânduri
de atâtă stres mă simt ca într-un incubator
mi-e teamă că o să evadez cândva
și tu nu mă vei auzi să mă întorci înapoi
o să prind gustul libertății și o să te pierd
de aceea se spune că cel mai mare dușman al tău
ești tu însuți
asa că nu nu mai striga degeaba după ajutor
nu mai chema pe nimeni
și leapădă aerul ăsta tâmp
știi prea bine că stăm fiecare în pielea lui
în două morminte văruite
încă de la naștere stăm
deși când venim pe lume
ne pierdem pentru un timp libertatea
nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să mă nasc
de bună seamă până la prima suflare
eram într-o moarte clinică
așteptând să vin printre muritori
nu știam că oamenii sunt reci
mai reci chiar decât copcile din ghețuri
iți accepți cu gândurile lor megalomanice
atârnând în sloiuri
de streașinile coborâte în ei
într-o lume sufocată de insomnii